PÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL — WILLIAM BOOTH, ASUTAJA — ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 82 — Tallinn, 1. mail 1936 — 8. aastakäik

Rahu ingel,

kelle tiibadesse on sõjamõõk tunginud, valust vaevatud tõstab oma pilgud taeva poole, sest ainult Jumala abiga tema võib terveneda, et vaevatud maailma jälle uuesti võtta oma tiibade varju alla. Ilma Jumalata pole rahu.

PÄÄSTEARMEE
Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Palasta iela 3, dz. 5.

Juhi märkmeid.

KINDRAL.

Möödunud kuul oli kindral tegevalt seotud sõjaretketega Inglismaal, mille hulgas peeti koosolekud Oldhamis ja Manchesteris. Kõikjal olid ruumid liig väikesed, et kõik soovijad oleksid võinud osa võtta. Sõjaretkete puhul peeti sõdurite koosolekut, avalikke ja ohvitseride koosolekuid, ja paljud hinged põlvitasid armutrooni ette, paludes oma pattude andestust.

Käesoleval kuul kindral jatkab oma sõjaretkeid Inglismaal. Hiljem siirdub ta ka teistesse maadesse, mille kohta teada antakse mõne aja pärast. Meie palume oma lugejaid, palvetada Jumala poole, et need koosolekud oleksid edukad, ja et kindral saaks tervist ning jõudu kohata raskustega oma ülesannetes.

KOMANDÖR BLOWERS, rahvusvaheline sekretär Euroopas, juhatas Ülestõusmisepühade ajal rea erilisi koosolekuid Saksamaal, ja ligi 80 inimest tuli kahetsuspingile.

ERILINE KOKKUTULEK peetakse Londonis Nelipühade ajal komandör Richi juhatusel Päästearmee instituudis vaimuliku elu arenguks. Palju mõtteid ja palveid on antud kõnelejate valikule ja korraldustele, et suurimal määral oleks võimalik kuulata Püha Vaimu häält vaimulike läbielamiste saamiseks. Kokkutulek kestab reede õhtust esmaspäeva hommikuni.

RAHVUSLIKU ÜLESKUTSE lõpetavad käesoleval kuul meie ohvitserid ja sõdurid. Ma kasutan siin võimalust, tänades kõiki sõpru, kes on kõigiti kaasa aidanud selles üleskutses, ja ka neid, kes seda veel pole teinud, et annetada korjajaile, kui nad teid külastavad. Kui mõnel lugejal pole olnud võimalik oma annetust anda ja ta soovib seda teha, võtan rõõmuga vastu annetusi meie sotsiaalse ja vaimlise töö hääks. Annetused võib saata minu nimele Päästearmeesse, Uus Sadama 11-a, Tallinn, kus need tänuga vastu võetakse.

KONGRESSI KOOSOLEKUD peetakse Tallinnas reedest, 15. maist kuni esmaspäeva, 18. maini. Meil on rõõm endi keskel näha Läti päästmiskäskjalgade brigaadi. Nädala lõpupäevil annavad nad mitmekesise kava. Olete kutsutud osa võtma meie seltsiliste tervitamisest. Läti naabrid külastavad meid esmakordselt, ja ma rõõmustan, kui neile saab osaks soe ja südamlik teretulemast meie

(Lõpp 4. veerul.)

Nälja tunnuseid.

Juhtumine, mida kolonel E. Melander elas läbi ühel misjonireisul rootsi Lapimaal, räägib haaravalt hinge näljast eluleiva järele.

Kõik, kes on paastunud pikemat aega, teavad, et ainult paastumise algusel tuntakse näljavalusid ja häda. Pääle selle kaob valu. Nälgitakse küll edasi, aga sellest ei tunta enam mingit vaeva.

Just niisama on ka Jumala sõnaga. On, mida nimetame näljaks ja januks Jumala sõna järele. Olen ise mitu korda näinud sarnaseid juhtumisi ja sellega võime kohata sageli just sääl, kus ootasime seda kõige vähem. Siin toon ühe juhtumise Lapimaalt.

Kolonel oli juba mitu korda reisinud Lapimaal ja rahvas tundis teda hästi. Ühel päeval ta tuli lapitelgi juurde, kus sel korral ei olnud kedagi muud kodus kui ainult keegi vanem naine. Ta teadis, et kolonel on usklik mees, ja ütles temale:

„Nüüd sa kindlasti kuulutad meile Jumala sõna?''

„Ei,'' vastas kolonel, „seda ma küll ei ole mõtelnud, seda ma ei või, sest ma ei või rääkida teie keelt, nii et teie võiksite saada minust aru.''

Aga naine ei lasknud ennast nii kergesti üle rääkida, ta tahtis jäädа oma arvamise juurde.

„Meie ei ole kuulnud Jumala sõna kogu suvel,'' ütles ta.

Kolonelil oli väga kahju temast, aga ta ei annud järele. Keel tegi ülepääsematut raskust. Lõpuks sai vana naine pahaseks ja ütles:

„Ja seda sa julged ütelda meile, vaestele, nälginud koertele, meile, kes saame nii väga harva raasukesi laualt, mis on teile teistele kaetud. Ma tean, et sa võid rääkida Jumala sõnast ja sa julged veel ütelda, et sa ei taha.''

Siis palus kolonel, et temale laenataks uus testament, millest ta luges päätüki Johannese evangeeliumist nii hästi kui ta võis, ja kohe kogunes rahvas, nagu nõiutult välja maapinnast. Väike telk oli tungil täis, ja need, kes ei mahtunud sisse, panid oma kõrva telgi välisseina vastu, et kuulda natukenegi. Kõik tahtsid kuulda elusõna — ehk küll seda loeti puudulikus keeles.

Vaata, see oli nälg Jumala sõna järele. Oh, et kõik tunneksid sarnast nälga! Aga kahjuks ei ole see nii. Ka siin maksab seadus, et nii kaua võib näljutada end, kuni ei tuntagi enam nälga. Nii on juhtunud suurte hulkadega n. n. kristlastega. Ollakse harjunud elama ilma Jumala sõna toiduta, on hoitud eemale eluleivast — ja vaata, nüüd ei tuntagi enam nälga!

Ja nälg on siiski tähelepandav. Mitte nagu puudus toidu järele, aga kui väsimus. Kus valitseb nälg, sinna tuleb juba iseenesest väsimus. See järeldus ei jää kunagi tulemata. Kristlikkus on vaimulikult näljas ja sellepärast väsinud ja loid. Elujulgus on nõrgestatud. Elurõõm on kustunud, kõlbline jõud on purustatud. Kes tahab eitada, et see on nii? Aga kui palju on neid, kes mõtlevad, et see on nälja järeldus? Hingedel puudub Jumala sõna kindel toit, ja nii kaob jõud ja rõõm.

Sa võid lehitseda nii palju kui tahad igasuguseid teisi raamatuid ja lehti, aga see on tarvilik toit hingedele, sest „Inimene ei ela ükspäinis leivast, vaid igast ühest sõnast, mis Jumala suust välja tuleb.''

Nii see on, ja nii see kestab alaliselt.

Oh, et nälg Jumala sõna järele võiks tärgata uuesti, nii et ei sünniks rahvaga nagu prohvet Aamos ütleb: „Vaata, päevad tulevad, ütleb Issand Jehoova, et ma saadan nälja maa peale, ei mitte ükspäinis leiva nälja, ega janu vee järele, vaid Jehoova sõnade kuulmise järele, et nemad peavad hulkuma ühest merest teise, ja põhja poolt päevatõusu poole; nemad peavad sinna ja tänna minema, Jehoova sõna otsima, aga nemad ei leia mitte.''

Sest võib nälgida nii kaua, et — kui kord tuntakse nälga — ei olda enam võimas võtma vastu toitu.

Tunnistus Jumala ustavusest.

LONDONIS elas mõne aasta eest keegi naine, kes oli sügavasti langenud joomise võimusesse. Õed sotsiaalsest tööst tegid oma parimat, et saada teda koosolekule. Ühel õhtul nad näiliselt suutsid üle rääkida teda. Aga viimasel silmapilgul ta keeldus tulemast, sest tal ei olnud kingi.

Kui sotsiaaltöö juhataja, kapten Potter, kuulis sellest, tegi ta nimetatud tarvituse eriliseks palveaineks, ja varsti pärast seda andis keegi temale ühe dollari. Nüüd ta läks saapakauplusse ja küsis, kas neil ei olevat paar kingi, mis näiteks olid natuke rikutud aknal seistes, aga muidu olid hääs korras, sest keegi vaene naine oli puuduses kingade järele ja tal oli ainult üks dollar raha. Omanik viis kohe kapten Potteri ruumi kaupluse taga ja näitas paar ütlemata häid kingi, mille väärtus oli üle nelja dollari, aga mida ta oli valmis müüma pakutud hinna eest. Üks seltskond oli mitme aasta eest annud kellelegi ostjale kingi, kelle jalad olid erineva suurusega, ja see paar oli valmistatud tagavaraks, kui ta peaks jälle tulema, aga tarvitaja ei tulnud enam.

Kapten Potter ostis kingad ja viis need ise vaesele naisele koju. Kui ta nägi pakki, hakkas ta nutma ja kaebas, et ta unustanud ütelda, et ta ei või tarvitada harilikke kingi, sest ta oli vigastanud ühe jala, ning see vajas suuremat jalanõu. Kapten Potter jutustas siis, et mõlemad kingad ei olnud samas suuruses, ja kui naine proovis neid jalga, olid mõlemad tarvilikus suuruses. Nüüd ta ei võinud enam leida põhjust, mille tõttu ta ei võiks tulla koosolekule, ja sai varsti auliselt päästetud.

Mõni aeg hiljem läks ta kuskile teisse linna ja koosolekul ta andis oma tunnistuse, rääkides ka lugu kingadest. Keegi ajakirjanik kuulis seda ja kirjutas sellest päevalehes. Lehe lugejate seas oli keegi kõikumata jumalasalgaja. Kui ta oli lugenud artiklit, näitas ta seda oma sõbrale, kes külastas teda just sel ajal, ja lisas juurde, et see peab olema väga jäme vale. Aga nüüd juhtus, et ta sõber ei olnud keegi muu kui kaupluseomanik, kelle poole kapten Potter pöördus. Sellepärast ütles sõber: „Ei, see on tõesti tõsi! See sündis minu oma äris ja mina ise andsin välja kingad!"

Sarnane tunnistus Jumala ustavusest oli põhjuseks mõlema mehe päästmisele.

Ja, Jumal on ustav igal ajal ja igas olukorras!

SÕJA- HÜÜD
Pääste- armee
häälekandja Eestis.

MAAILM JUMALALE!

Juhi märkmeid.

(Algus 1. veerul.)

keskele. Lätlaste tervituskoosolek on laupäeval, 16. mail. Kongressi täieline kava leidub viimasel lehekõljel.

EESTI KADETID.

Meie loodame, et kongressist võtavad osa ka Eesti kadetid. Nad on lõpetanud oma õpingu ja neile saagu osaks kaunis vastuvõtt nende kojutuleku puhul. Oleme rõõmsad neid näha ja usume, et Jumal tarvitab neid õnnistuseks meie töös Eestis.

Rõhutud pilliroog.

PÄÄSTJA jalgade ees oli kord rõhutud pilliroog — vaene patune naine.

Kas ta murdis teda? Ei olnud palju tarvis, et teha seda — vaid üks sõna. Aga Õnnistegija ei ütelnud seda sõna. Vastupidi — ta sosistas patuse hingele, kes nuuksudes suudles ta jalgu: „Su patud on sulle andestatud.“

Issanda jalge ees lamas kord kuningas. Tema oli rõhutud pilliroog. „Ma olen patustanud,“ kaebas ta. „Jumal, puhasta mind mu üleastumisest oma suure halastuse pärast.“

Kas Issand purustas teda? Ei, Issand tõstis ta üles, nii et ta võis ütelda: „Häädus ja heldus peavad mind taga ajama kõige mu eluaja, ja ma jään Jehoova kotta igaveseks ajaks.“

Külmi varisere, kes on nii kanged kui okkad oma salalikus pühaduses, murrab ta. Aga kui sa tuled tema juurde tõlneri südamega: „Ole mulle, patusele, armuline“, siis ta ei purusta sind, sest ta on patuste sõber.

Kui sa oled vaid suitsev taht, kui su südames on vaid väikseimgi igatsus, siis ta ei kustuta seda ja ei heida sind kõrvale.

Kui sa tuled tema juurde kui üks, kelle eneseekindlus purustatud, aga kellel on igatsus südames, siis ta puhub sinule oma püha vaimuga, nii et sinu igatsus muutub eluks ja õnneks Jumalas.

Ema tõlge.

„Missugune piiblitõlge on sinu meelest parim?“

„Ema tõlge.“

„Kas sinu ema on tõlkinud piiblit?“

„Jah, ta on.“

„Millal ta tegi seda ja kuidas?“

„Ta on annud piiblile kõige praktilisema tõlke, millest tean — ta on pannud selle oma igapäevasesse ellu. Kui meie kasvasime suuremaks ja saime rohkem aru, siis nägime, kuidas ema ise elab põhimõtete järele, mida ta andis meile piiblist. Sellepärast ma julgen ütelda, et tema tõlge ja sõnakuulmine piiblile on kõige parem, mida ma tean.“

„Hoia, mu poeg, oma isa käsku; ja ära jäta mitte maha oma ema käsuõpetust. Seo neid alati oma südame külge, pane neid oma kaela ümber. Kui sa kõnnid, siis see sind juhatab; kui sa maha heidad, siis hoiab ta sind; kui sa üles ärkad, siis kõneleb ta sinuga. Sest käsk on lamp ja käsuõpetus on valgus, ja õpetuse noomimised on elu tee.“ (Õpet. sõn. 6:20—23.)

OOTAMATU.

Kirjutanud komandör KATARINA BOOTH.

ÄRKASIN ühel hommikul rõhutud meeleolus, mille tõttu tahtsin nagu hoiduda tervitamast uut päeva.

Läksin imestades oma kontorisse, püüdes koguda oma tõrkujaid mõtteid päevaste ülesannete juurde, kui tundsin värsket lõhna oma laua poolt. Väikeses klaasis asusid metsalillekesed, ilusa selge punase värviga, nii värsked, rõõmsad ja peaaegu väga asjalikud oma sirgete painduvate vartega. Neid ei olnud palju ja ma ei tea, kuidas nad sattusid sinna. Tean vaid, et ei oodanud neid, ja nad jätsid minule mõju, mis aitasid mind kogu päeva jooksul.

Nad olid mulle tõsised sõnumikandjad Jumalalt, mis kohtasid mind viisil ja ajal, mil ei võinud oodata midagi nii ilusat ja ülesehitavat. Vahest, mõtlen ma, on meile ootamatud sõnumikandjad meile kõige kallimad. Nii kohtab Jumal meid sageli ja räägib meie südameile just seda, mida vajame.

Loodan, et sa usud kindlasti, et Jumal tõesti mõistab, kui väga palju sa tarvitad mitmesugusel viisil. Ta tahab täita ja täidab tõesti sinu tarvidused, ehk küll võib-olla mitte nii nagu sina ootasid. Kas sa ootad teda? Kui sa ootad, siis ta tuleb su juurde, kuigi ta tuleb vahest vaiksesti, just nagu päikesekiir, mis libiseb tasakesti su ruumi, ja nii lihtsalt, et kui su ususilmad ei ole küllalt teravad, siis sa näed vaid „harilikku“ ja „igapäevast“, mida võib kombata oma kätega.

Ole ka valvas oma võimaluste üle, olla teistele sõnumikandjaks. Ma ei tea, kes asetas tol hommikul lilled mu lauale või kas tal oli vähematki aimdust sest, kuidas Jumal võis tarvitada neid minu julgustamiseks, aga ma rõõmustan selle üle, et need toodi sinna.

Sa ei aima, millised õnnistused võivad jälgida sinu lihtsale tegevusele või sinu sõnadele, aga Jumal teab. Ära oota, et ta ilmutaks sulle juba enne kõiki järeldusi, aga ole kiire toimima.

Mulle näib, et ootamatu and tõi enesega kaasa erilist rõõmu, just niisama, kui on suurem rõõm leida kuskil metsas lille, kui leida uhket aialille, mis ootab meid oma ettemääratud kohal.

Otsi võimalusi teha hääd, mida sult ei oodata. Hinged meie ümber nälgivad väikeste armastustegude ja nendele mõtlemise järele. Puista oma ümber teenistuse ja lahkuse metsalilli: neist saab väsinud ja julguseta inimesele suurem ülesehitus kui sa aimad. Ja ära näita neid armastustegusid ainult neile, keda armastad, vaid Jeesuse Kristuse nimel ka neile, kes ei ole sümpaatsed ja tänulikud.

Aga asjal on veel teine külg. Samal hommikul teatati mulle midagi, mis pidi vapustama mind, aga ootamata läbikatsumisega tuleb ühes ka ootamata halastus, kui me pöördume kohe Issanda poole.

Ma imestan, kas mitte ootamatud läbikatsumised ei ole meile selleks, et ilmutada meie tõsist vaimulikku seisukorda. Mulle näib, et see on palju parem näide meile, kui ükski juba ettenähtud läbikatsumine.

Meie oleme sageli pimeduses eneste kohta. Kui me vaid võiksime uskuda, et Jumal ei ole teadmata kõigest! Ma usun, et ootamata läbikatsumine on sageli kutse kõrgematele asjadele. Ja kui meie, selleasemel, et saada ärritatud ja rahutuks, võtame seda vastu Jumala jõuga, siis näeme, et uus läbielamus annab meile uue arusaamise meie jõust ja arusaamisest ja samal ajal ta tõendab meile uuesti, kui palju Jumal võib teha.

Ära kaota julgust ootamata raskuste ees. Ole ainult kindel selles, et kohtad sääl Jumalaga. Ta laseb seda sageli sündida nii, et ootamata raskuse ees meil ei ole muud väljapääsuteed, kui heita ennast tervelt temale. Siis meie õpime tundma, kui palju usk suudab anda meile ja kui palju usk suudab saata korda meis.

Üle kõige, usu, et midagi ei juhtu kogemata sinu elus, vaid et kõik tuleb jumalikust armastusest. Ma usun seda, ja sellepärast ma saan sageli abi ka sellest, mille kaudu saatan kavatses võtta minult õnnistusi.

PALVE — ÜHENDUS JUMALAGA.

Kirjutanud komandör JOHANNA VAN DE WERKEN.

„Sest igaüks, kes palub, see saab.“ (Matt. 7:8).

PALVE! Juba sõnal iseenesest on kaasas eriline vaimustus. Kas see on sellepärast, et ta meelitab meie silmade ette vaate: Jaakobi redel, mis ulatub maa päält taevasse, ja sääl üleval avatud uks? Üksikult inimene palves teeb manitsuse — sügavus hüüab sügavuse poole; minu hing mõistab teist hinge, kui ta hüüab: „Jumal!“

Kui meie ootamatult näeme kedagi isikut palves, kes uskus ennast olevat üksinda Jumalaga, mispärast meie tunneme ennast nii puudutatud? Mispärast meie tõmbame ennast nii vaiksesti tagasi? Kindlasti sellepärast, et mõistame sääl olevat kaht ühenduses teineteisega. Koht on püha.

Kui sa küsid, kus algab palveelu, siis ma vastan: „Esimeses teadlikus ühenduses Jeesusega.“ Ja kes kord on kuulnud jumalikku häält, igatseb kuulda seda uuesti. Ja seda meie saame.

Meie ühendus ei pea kunagi katkema. Kui see ometi peaks olema juhtunud, siis võib ainult korduv kohtlane palve uuendada ühendust.

Aga palve suurel ja kõrgel teel võivad kõndida ainult need, kel puhas süda. Patt ei või elada Jumala ligiduses. Niipea kui algame, peame maksma hinda. Meie ei julge olla üksinda Jumalaga, kui meie ei ole täiesti ausad.

„On väga palju eesõuede jumalateenistust. Mitmed teenivad Issandat ja kannatavad tema eest, aga ei tule kunagi kõige pühamasse paika, kus kõige Kõrgem elab keerubite seas“, ütleb keegi kirjanik.

Sisemises pühitsuses katsutakse läbi meie ausust. Sääl ütleb Issand: „Seisa siin minu ees!“

Kinnitades oma mõtteid ja oma ausat südant Issanda külge, saame enam ja enam teadvuse tema pühast lähedusest. Nii järgneb õnnistusrikas läbikäimine Jumalaga palves.

Räägi, Jumal, su hääl on armas mul,
räägi, Jumal, su rist mul kallis tõest,
räägi, Jumal, sind kuulen rõõmuga,
räägi, Issand, kuulelik ma sul.

Kes otsib Jumalat ja maailma, ei leia teda; aga kes otsib ainult Jumalat, leiab maailma temas.

„MAAILM JUMALALE!“
olgu meie hüüd.

Inimene ei ela ükspäinis leivast

Matt. 4:4.

Kirjutanud diviisi komandör major A. W. LOCKYER.

MÕNE kuu eest nägin üht rongikäiku marssimas läbi linnatänavate, ja inimesed kandsid lippe, millel mitmesugused karjuvad päälkirjad, nende seas järgmised sõnad: „A n d k e m e i l e l e i b a!“ Kas see pole mitte sajandete inimeste hüüd tänapäeval üle kogu maailma. Paljudele meie seast sisaldab elu vaid söömist, joomist ja eluvajaduste eest hoolitsemist, ja nad korraldavad oma elu sellel alusel. Kui tühine on kõik see! Elu ei peaks sisaldama vaid maiseid asju, mis lõpuks on ikkagi kaduvad. Elust peab oma midagi muud kui seda.

Jumal on meid asetanud siia maailma, mitte ainult et hoolitseda selle maailma aineliste hüvede eest, meie olemuse mötteks pole mitte võidelda elu säilitamise eest. Jumala mõte on, et see peab olema vaid teisejärgu tähtsusega. J u m a l a tahe ja põhimötted peavad asuma esikohale meie mötetes ja elus.

Ja sellepärast ütleb Jeesus: „Inimene ei ela ükspäinis leivast“. Leib tähendab ainelisi tarbeid, niihästi leiba, mida sööme, riideid, mida kanname, ja kõiki muid vajadusi maailmas meie elu ülalpidamiseks. Ma rõhutan, et nende esemete omamine on eluline ja vajaline, kuid see ei pea tähendama „kõike“ elus. Kui elu oleks vaid elu eest hoolitsemine seitsme- või kaheksakümne aasta jooksul, mis meil on kasutada, millised viletsad olevused meie oleksime. Ei, see elu on ettevalmistus igavikule, ja see, mille eest siis hoolt kanname, ei ole maisete hüvede teenimine maailmas, kuhu kuulume ja kust peame kord lahkuma, kui meie maine olemine on lõppenud.

Inimese hing vajab midagi rohkem kui leiba, mis kinnitab vaid keha. Inimene on hing, kuna keha on vaid inimese kate. Hing on suurematu ja elab igavesti. Leib rahuldab katet, kuid hing jääb näljaseks ja rahuldamatuks. Üle kogu maailma inimesed tänapäeval otsivad rahuldust, otsides seda lõbustusest, püüdes uusi elamusi, et nende igatsus saaks vaigistatud.

Inimese hing vajab Jumalat. Kui Jumal lõi inimese, puhus ta temasse, ja inimene sai elavaks hingeks. See elav ja suurematu hing vajab Jumalas kinnitust. Jeesus Kristus väljendab seda ülaltoodud sõnadega, ja igas sõnas räägib Jumal.

Inimene, kes tahab saada leiba — näljahuldust, leiab tee olevat sageli väga raske. Tuletage meelde Elimeleki lugu, kes näljahäda tõttu lahkus Petlemmast ja siirdus Moabi maale ühes oma naise ja kahe pojaga, otsides eluülalpidamist, kuid ainult Naomi tuli tagasi Juudamaale, kuna teised olid surnud. Inimene, kes lahkub õigluse ja kindluse teelt, leiab, et üleastumise tee on raske ja et sellele järgneb surm.

Miks mitte rohkem usaldada Jumalat. Hingel ei ole vaja otsida maailmas õiget õnne, see õnn peitub vaid Jumalas. Taavet ütleb oma lauludes: „Sa toidad näljast taevaleivaga.“ Samuti toitis Jumal Iisraeli rahvast kõrves taevamannaga.

J u m a l a S õ n a — see, millest Jeesus ütleb, et inimene võib sellest elada, on kirjeldatud piiblis.

1. Jeesus Kristus. (Joh. 1:1)
2. Jumala ilmutatud tahtmine — p i i b e l (Laul 119:9).

Jeesus Kristus ütleb iseenesest: „Mina olen eluleib.“ (Joh. 6:35.) Ta ütleb samas salmis: „Kes tuleb minu juurde, see ei näe nälga, ja kes usub minusse, sellele ei tule iial janu.“ Milline auline tõotus!

Kui lihtsalt Kristus kõneleb ja avaldab end meile! Leib on tingimata vajaline inimelus, ja sellepärast Kristus kõneleb enesest kui vajadusest inimhingele. Kui Jumal ennast ilmutas maailma algpäevil, andis ta enesele mitmesuguseid nimesid, et maailm mõistaks teda. Kord kõneles ta Abrahamiga (1. Moos. 17:1) üteldes: „Mina olen kõigevägevam Jumal.“ Heebrea keeles tähendab see sõna — el shaddai — tugevat, kuna ta on kasvataja, jõuandja, ja ta rahuldab neid, kes usaldavad teda.

Meie tuleme Kristuse juurde, kes võib rahuldada kõiki inimesi ja rahvaid. Teie, kes elus olete rahuldamatud ja kes püüate toita ennast lõbustuse ja naudingutega, tulge tagasi Eluleiva juurde, ja teie olete täielikult toidetud. (Matt. 5: 6.) Maailm ei või teid iialgi rahuldada ega toita.

Piibel on Jumala tahte ilmutus inimsoole ja selles leidub elutee ning tee igaviku ja Jumala juurde. Me vajame piibli lehekülgi juhatamiseks ja õpetuseks, kui tahame saada Uue Linna kodanikeks, kus Kristus on keskuseks.

Otsi sellepärast kõigepäält Kristust, jäta maha see, mis on sinu rahuldamatuse pääpõhjuseks — PATT, ja sa leiad siis rõõmu ja õnne osaduses Jumalaga ja Jeesuse Kristusega. Otsi teda veel täna — ja sa ei tunne hingenälga enam iialgi.

KONGRESSI LAULUD.

(Laulab pääste käskjalgade brigaad.)

1.

1. Jumalal' maailm! Jumalal' maailm! Ei muud mu hingejanu rahuldada või. Näen lapsi — mahajäetuid; Näen valupisaraid Kord rõõmsa naise silmis, Kes naeru unustand; Näen nende muret, pattu, Kes pimedas veel istuvad. Ma näen ka maades kaugeis, Kes nõutult eksivad. Kuid oh vaata, künkal sääl — Jeesu rist! Jeesu rist!

K o o r: Sul maailma me võidame, Kui südamed sul anname.

2. Jumalal' maailm! Jumalal' maailm! Nüüd ruttu sõtta, tule-vere sõdurid! Jehoova pühal sõnal Sa torma patuväed, — Kes haavatud on sõjas, Neil siruta sa käed. Nüüd räägi Jeesu armust, Mis päästab neid, kel kurjus, piin; Oh laula ristisurmast Ja Isa ohvritööst. Sest oh vaata, künkal sääl — Jeesu rist! Jeesu rist!

3. Jumalal' maailm! Jumalal' maailm! Mul, Issand, hinge süüta armutulega, Mis muudab kangelaseks, Ja nõrka tugevaks, Teeb vägevaks ja vahvaks Kesk võitlusmöllusid, Mis annab uuest jõudu Ja nelipühi julgust, Et Kristuse eest surra Ja elada ma võin. Sest oh vaata, künkal sääl — Jeesu rist! Jeesu rist!

Kindral Ev. Booth.

2.

1. On sinu elus palju vaeva, Rõhub su südant mure, piin; Jeesus sul avab elutaeva, Ütleb: „Jää vaikseks, mina siin!“

Mured ja koormad kõik siia too, Jäta neid kahetsuspingile, Jeesus su koormad kõik kergendab, Kus leiad sõpra kui Jeesus?

2. Pole muud sõpra, kes sind aitaks, Kes teab, kui raske on su rind, Kes kõiki koormaid kanda suudaks, Jeesus vaid üksinda mõistab sind.

3. Kiiresti tema juurde tõtta, Lahkesti veel ta kutsub sind, Lubab sind omaks vastu võtta, Sest oled tema verehind.

Võit ja kaotus

KEEGI isik, kes oli majanduslikult hääs olukorras, omas hää koha ja hääde sissetulekutega ettevõtte, sai suure võidu osaliseks. Selle järeldusel ta lahkus oma hääst töökohast. Ta segas end asjadesse, mis viisid teda kohtu ette. Varsti ta pidi loobuma oma ettevõttest ja peagi sattus majanduslikku kitsikusse. Võit, mida ta oli oodanud sarnase põnevusega, muutus talle kaotuseks.

Kes usub kõrgeima õnne olevat peidetud majanduslikesse kasudesse, eksib põhjalikult. Sageli võib ajalik võit muutuda igaveseks kaotuseks. „Sest mis kasu on inimesel, kui ta kasuks saaks kogu maailma ja peaks kaotama oma hinge?“ „Ehk mis võib inimene anda oma hinge lunastuse hinnaks?“

Võit ja kaotus seisavad kaunis ligidases ühenduses teineteisega. Kes tahab saada kätte kõige suurema võidu: hinge päästmise, peab ühenduses sellega ka kaotama teatud asju, aga need on kaotused, mis suurendavad võitu.

Sina, kes ei ole veel annud oma südant Issandale, aga tahad, et su hing saaks päästetud, sa võid tulla just nii väärtuseta ja vilets kui sa oled, et omada pattude andestuse vabalt, ilma maksuta. Sa võid vabaneda kogu oma patukoormast, sa võid jätta selle ristijalale. Patuharjumused, millega oled köidetud, mille all sa võib-olla ohkad pisarpalgeil, katsudes ise asjatult vabastada end, võtab Issand täiesti ära ja sa vabaned neist. „Kui Poeg teid vabastab, siis olete teie õieti vabad.“

Rahutus, mis valitseb su hinges, võetakse sinult, ja Issand annab sulle selle asemele imelise rahu. Patunuhtluse, mida sina oled teeninud, võttis Issand Jeesus enesele, ohvrides end, ja sellepärast sina võid saada täieliku andestuse oma pattudele. „Sest nüüd ei ole ühtki kohtumõistmist neile, kes on Kristuses Jeesuses.“ „Aga tema on meie üleastumiste pärast haavatud, ja meie ülekohtu pärast alla rõhutud; karistus oli tema pääl, et meil pidi rahu olema, ja tema muhkude läbi on meile tervis tulnud.“ See oli sinu eest. Ära põlga imelist armu!

PUHAPÄEVAL, 10. MAIL kell 10.30 e. l. ja 7.30 õ.

peetakse

Emadepäeva koosolekuid

igas korpuses.

Tema ema usk.

Liigutav jutustus kuulsa Henry W. Grody elust.

ÜHES linnakeses elas palju aastaid tagasi keegi ema, kes juhatas oma ainukese lapse Jeesuse juurde juba tema varastel päevadel.

Ta kasvas üles, et armastada ilusaid laule ja piiblijutustusi, mida ema laulis ja jutustas talle magamamineku ajal. Kui ta kasvas aastatega, tundis ta oma südames rõõmu ema nõuandeist ja tema Kristuse-sarnasest eeskujust. Aeg lendas linnutiivul ja poisike sirgas meheks. Samm-sammult ta tõusis kõrgemale oma töös kui lehe väljaandja ja oraator.

Ühel päeval, olles oma kuulsuse tipul, tema asjaajaja oli väga üllatunud, kui ta lukustas oma kontori ukse ja teatas oma lahkumisest linnast teadmata ajaks. „Kui keegi peaks küsima midagi minu viibimiskohast, siis võite ütelda, et teie ei tea, kuhu ma läksin ja kui kaua ma viibin ära.“

Ta läks rongile, et sõita oma koju. Tema aastates vana ema oli väga imestunud, kuigi ta oli väga rõõmus ootamatu külaskäigu üle.

Vaadates murelisele näole, ta küsis lahkesti: „Henry, mu poeg, mis on sinul viga?“ Kallistades oma ema ja tõmmates teda oma rinnale, ta ütles läbi pisarate: „Ema, tõsiasi on, et olen kaotanud oma usu ja tulin tagasi sinu juurde, et leida seda.“

Ema suudles teda õrnasti ja valmistas temale õhtusöögi, mida ta armastas lapsepõlves, ja pääle selle viis teda väiksesse tuppa, nagu vanasti, istus ise kiiktooli ja laulis vanu vaimulikke laule, nagu aastate eest ning jutustas talle neid samu piiblijutustusi, mida ta jutustanud talle, kui ta oli veel poisike.

Lõpuks ütles ta: „Nüüd on magamamineku aeg, ja sa oled väsinud, Henry.“

Ta viis oma poja väiksesse magamistuppa, mis oli püsinud tema meeles püha kohana, ja sääl nad põlvitasid mõlemad külg-külje kõrval ja kordasid, nagu lapsepõlves, õhtupalvet: „Väsind olen, hingata tahan ma...“

Enne kui proua Grady ise (nii oli tema nimi) läks magama, ta läks vaiksesti ruumi, kus ta poeg näiliselt magas, kattis teda õrnalt ja sosistas tasakesti: „Jumal õnnistagu sind, mu poeg, ja uuendagu sinus oma päästmise rõõmu.“

Järgmisel hommikul poeg ärkas oma hariliku rahunaeratusega näol ja ütles: „Nüüd on kõik korras, ema, ma olen leidnud selle sinu juures.“ Kuulus mees läks tagasi oma tööle, tänades Jumalat oma ema eest, kelle põlvede juures ta leidnud oma kaotatud usu.

MINU EMA.

KOHE pääle „nime, mis on kõige kallim,“ ei ole armsamat sõna maailmas kui sõna „ema“. Lapseeas see on esimene sõna meie huultel; surmas ta on ka väga sageli viimane väljendatud sõna.

Enamasti igas kodus on iga päev ema päev. Ema hoolitsemine oma mehe ja laste eest on mõõtmata; tema lahke teenistus ei tea mingisugust lõppu.

On saanud kombeks pidada igal aastal üht päeva, mida pühendatakse eriti emadele. Sarnastel päevadel tuletad meile, eriti vanematele meestele ja naistele, meelde palju õnnelikke juhtumisi — mõtted lapsepõlve kodust ja lapseeast. Isiklikult ma ei sooviks olla jällegi laps, välja arvatud igatsus samasuguse süütuse järele. Ma vaatan edasi ja ei mitte tagasi, sest „parem aeg on ees.“ Ema on nüüd taevas ja palju armsaid ühes temaga. Ma ootan suurele ühendamisele taevastes eluasemetes. See on kodu, kus ükski ei ole haige, vaene ega üksik, paik, kus meie kohtame oma armsatega.

Kui ma mõtlen tagasi, siis tuletan meelde palju asju, mida ema tegi mulle, kuidas ta tröostis ja aitas mind. Aga mu kõige pühamad mõtted tema kohta on ühenduses hommikuga, kui ma esimest korda nägin päevavalgust kui laps Kristuses. Eelmisel õhtul elasin läbi suure südamemuudatuse, kui mul oli vaade Jeesuse surmast Kolgatal minu eest. Järgmisel hommikul tahtsin kõigepäält jutustada oma emale sellest, mis oli sündinud. Aga iga kord, kui püüdsin rääkida, tekkis mingisugune takistus. Kui ma läksin hommikeinele, kohtasin sarnase asjaoluga, mida ma ei aimanudki. Tundsin korraga, et ei või süüa ennem kui olen tänanud Jumalat. Kui nägin, et mu vend tahtis juba hakata sööma, ütlesin ruttu, ehk küll kartusega ja värisedes: „Pea kinni, poiss! Täna hommikul meie palume!“

Pääle selle mul on olnud oma kristlikus elus palju läbikatsumisi. Aga ma olen kindel, et panin enam energiat oma esimesse katsesse tunnistada Kristusest, kui ma olen teinud seda hiljem. Mõtlesin kindlasti, et ema on selle vastu, ja oma mõttes pidasin juba ennast rumalaks. Tahtsin jooksta — peita end — teha kõike võimalikku, et pääseda laua juurest. Aga kui panin oma tooli kohale, et lahkuda ruumist, tuli ema mu juurde. Ta pani oma käe õrnalt mu õlale ja ütles: „Ära mine veel praegu, mu poeg. Ma soovin, et sa teeksid midagi minule.“

Minu väike emake sellel ajal ei tunnistanud omavat päästmist, aga ta oli tõesti tark ema. Ta lahkus ruumist ja silmapilgu järele tuli tagasi raamatuga käes. Raamatul olid vasksed kaaned ja vaskne lukk ees. See oli Jumala Sõna. Hiljem õppisin tundma teda natuke enam, aga tol ajal ma ei teadnud midagi sellest raamatust või tema tähtsusest. Ema avas piibli ja asetas minu taldriku kõrvale, ütelusega: „Ma soovin, et sa loeksid meile igal hommikul siit raamatust ja paluksid ühes meiega.“

Ma ei olnud kunagi palunud. Mida ma pidin tegema? Hää küll, ma võisin ju küll lugeda. Hakkasin päätükiga, mis oli avatud mu ees. See oli Rooma kümnes päätükk. Lugesin kogu päätüki, ja pean tunnistama, et soovisin seda olevat veel palju pikema, sest teadsin, et lugemisele järgneb palve, ja ma ei teadnud, kuidas paluda.

Päätükk lõppes, meie põlvitasime oma toolide kõrvale, et paluda. Ma ei tea, mida ma ütlesin, aga ma mäletan — Jumala lähedus oli ni reaalne, et tundsin nagu taevaaknad oleksid avatud meile. Arvan, et ühelgi teisel ajal kogu oma elus ma ei ole tunnud sarnast Jumala lähedust kui sellel esimesel perekonnapalvel minu lihtsas kodus.

Eelmisel õhtul, oma koduteel, mõtlesin maailmale, millega sõbrustasin senini, poistele, kellega seltsisin — ja imestasin väga, kuidas suudan minna nende ette kristlasena. Aga nüüd, kui tõusin oma põlvedelt, mul ei olnud mingisugust kartust ega kahtlust. Veene Jumala ligiolust ja see, et ema on minu poolt, andsid mulle julgust minna vastu igale läbikatsumisele.

Hommik hommiku järele meie lugesime ja palusime ühiselt. Siis ühel hommikul, pääle piiblilugemise, mu ema ise juhatas palvet. Oh milline rõõm! Ema oli võtnud Jeesuse Kristuse oma Päästjaks.

Mitte väga kaua pärast seda, olles ära teises linnas, sain teate, et mu ema oli äkki surnud. Tulles tagasi oma vanasse kodusse, keegi sõber ütles mulle: „Su ema jättis sulle sõnumi. Su ema viimased sõnad olid: „Väravad on avatud ja ma näen Jeesust seisvat ja ootavat minu vaimu.“

Need sõnad olid nagu palsam mu haavatud südamele. Ma imestan, kas oleksin kunagi kuulnud sarnast trööstivat teadet, kui ma ei oleks Jumala armu läbi tunnistanud Temast minu kristliku elu alul.

KONGRESSI LAULUD.

(Laulab pääste käskjalgade brigaad.)

3.

1. Üht häält kuulsin hüüdvat, kui eksisin teel, Kuis Jeesus on armastand mind, Kuis uuristud käsi mul sirutab veel, Ning armu sees tuksub ta rind. Siis Kolgata ristil alandusin Ja pattusid tunnistasin — Ta lahkesti tõstis mind, ütles mul nüüd, Et kustutud kõik minu süüd.

Kuis Jeesus veel armastab mind :,: Ta minu eest surmal end ohverdanud, Kuis Jeesus veel armastab mind.

2. Mul öeldi, et miski ei aita mind teel; Kuis Jeesus veel armastab mind. Kuid talle nüüd kuulun, sest rõõmustab meel, Kuis Jeesus veel armastab mind. Veel kibuvitskroon ja rist hüüdvad mul, Et valuteed pühа Tall käind. Mis annan ma selle eest, Issand, nüüd sul, Et minu eest surma sa läind?

3. Ta kõik hingenälga mul rahuldanud, Kuis Jeesus veel armastab mind, Ja piinavaid valusid vaigistanud, Kuis Jeesus veel armastab mind. Ta pimedas valgus mu eluteel Ja rahu mu hingesse toob. Ju siin ja kord igavest hõiskab mu keel, Sest rõõmu ta südames loob.

4.

1. Lipu all seisa nüüd võitluste möllus, Lipu all seisa ka leekide sees. Lipu all seisa, kui ähvardab põrgu, Lipu all seisa, sääl kus on su paik.

2. Lipu all seisa, kui teised küll kaovad, Lipu all seisa, su Kuninga eest. Lipu all seisa, et iial ei murdu, Lipu all seisa, sääl sa võidu saad.

3. Lipu all seisa, kui langevad teised, Lipu all seisa vaid Päästearmees. Lipu all seisa ja hüüdsõna kostku: „Päästjale maailm!“ Ees meil Issand käib!

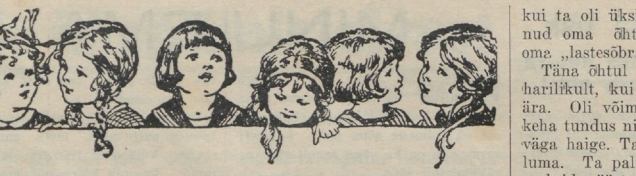

Punasepaelaga müts.

Mia ei teadnud midagi suurest Lastesõbrast, aga Elsa õpetas teda paluma.

MIA Mägi oli just saanud kaheksaastaseks ja oli käinud juba terve talve koolis. Ta võis nüüd juba kaunis hästi lugeda, ja see ei tähendanud vähe. Tal oli kõik, mida oskas soovida ja veel rohkem, ja tal ei olnud mingit puudust. Kuid ometi on meil temast kahju, sest ta ei kuulnud kunagi Jeesusest, kuna tema kodus ükski ei armastanud Teda. Õigust ütelda, niihästi ta isa kui ema olid kord teinud seda, aga olid langenud ära Jeesusest ja ei hoolinud Temast enam midagi.

Vaatamata sellele, et tal oli kõigiti hää, tundis ta end sageli väga üksikuna ja mahajäetuna. Emal oli väga vähe aega oma lapsele, sest moodne seltskond võttis kõik tema aja. Mia võis ju saada läbi teenija Lindaga, siis tal enesel ei olnud nii palju tüli.

*

Mia istus trammis ühes oma emaga koduteel vanaema juurest, keda nad olid külastanud. Mia jutustas palju ja oli kõigest huvitatud, mida ta nägi. — Äkki tuli keegi mees trammivagunisse ja istus otse nende vastu. Miale näis, et tal on tore müts pääs. Punasel paelal oli midagi lugeda ja Mia pingutas oma jõudu pika sõna veerimiseks: „PÄÄ—ST—E—PÄÄ—STE—" Ei, väikesele algajale oli liig raske lugeda nii pikka sõna. Ta pidi küsima emalt.

„Ema, mis on kirjutatud selle mehe mütsile?"

Proua Mägi muutus närviliseks, kuid vastas: „PÄÄSTEARMEE."

„Mis asi see on?" küsis Mia uudishimulikult.

Proua Mägi tundis ennast ebameeldivas seisukorras. Kõik kaasreisijad olid nii huvitatud väikese toreda tüdruku teadusehimust ja imestasid, millise lõpu võtab jutt. Oleks asi olnud maistest asjadest, siis oleks proua Mägi kindlasti rääkinud uhkusega pikalt ja laialt, aga nüüd vastas ta lihtsalt, et see on asi, mida Mia ei mõista veel lugeda ja millest ta ei pea olema huvitatud.

Mees nende vastas naeratas nii kenasti.

„Härra, mida mõeldakse sellega, mis on kirjutatud teie mütsile?"

Proua Mägi oli täiesti sõnatu Mia pärast. Aga mees vastas, et Päästearmees räägistakse suurest Lastesõbrast, kes rõõmustab kõikide väikeste laste üle.

See huvitas Miat. Lastesõber — siin oli midagi temale.

„Kus ta elab?"

Nüüd näis proua Mäele, et seisukord muutub väljakannatamatuks, ja sellepärast ta võttis Mia käekõrvale ja väljus trammist, enne kui nad oleksid jõudnud nii kaugele kui tarvis. Ta oli pahane Miale, et ta oli rääkinud nii palju, ja lubas panna teda koju jõudes kohe voodisse, kui ta peaks veel rääkima midagi.

Mia vaikis, kuid mõtles seda rohkem. Kui ta vaid oleks teadnud, kus ta elab, kes rõõmustas nii väikeste laste üle! Ta tahaks nii meeleldi teada. Sest tema ehk hoolis temast natuke enam, kui ta oli harjunud kodus. Ema oli alati ära, ja ainult vanaema juurde minnes ta võttis teda kaasa. Muidu ta jäeti teenija hoolde ja Linda ei tahtnud, et ta jookseb tal tee pääl ees köögis. Sellepärast pidi Mia katsuma viita ise oma aega. Isa nägi ta üsna harva, sest niipea kui ta oli söönud lõunat, läks ta jällegi välja ja ei tulnud ennem kui kord öösel.

*

Jõudis suvi, ja perekond Mägi sõitis maale. Mia seisis väljas värava juures, kus nad elasid, ja vaatas välja maanteele. Ema ühes mõne teise daamiga istus rõdul ja jõi kohvi. Aga vaata, sääl tuleb ju naabri Elsa, ta on umbes sama vana kui Mia!

„Tule sina minu juurde!" hüüdis Mia. „On nii hää, kui ma saan rääkida kellegagi, sest mu isa ja ema ei räägi kunagi minuga. Mitte nii sageli," lisas ta, et vähendada sõna mõistet „kunagi", millega oli vist natuke palju üteldud.

„Kas tõesti mitte? Minu isa ja ema küll räägivad. Isa on alati nii lõbus ja mängib minuga, kui ta tuleb koju."

Mia ohkas ja ei suutnud pidada pisaraid. „Kas sa tead, kus ta elab, kes on rõõmus laste üle?" küsis ta, kui ta sai oma üle võimuse. „Kord trammis nägin ma üht meest, kellel oli väga tore müts ja kes ütles, et on üks, kes rõõmustab kõikide laste üle, ja ma küsisin, kus ta elab, aga meie läksime välja trammist ja ma ei saanudki teada."

Elsa raputas pääd, ei, ta ei teadnud.

Mia vaatas jällegi tee poole. Sääl oli keegi mees lehekimbuga kaenlas. Aga nüüd sai Mia kiirust. „See oli niisugune mees!" hüüdis ta ja ei teadnudki, kui kiiresti ta jooksis teele üllatunud päästesõduri juurde.

„Kus ta elab, kes armastab lapsi?" küsis Mia, niipea kui jõudis temani.

„Keda sa mõtled?" küsis mees imestusega, vaadates tüdrukule, kellel olid ikkagi veel pisarad silmas.

„Ma ei tea, mis ta nimi on, aga keegi mees, kellel oli samasugune müts kui sul, jutustas, et sääl, kus ta on, räägitakse ühest, kes on rõõmus väikeste laste üle, aga ma ei saanud teada, kus ta elab. Võib-olla sa võib ütelda mulle?"

„Mu väike sõber, sa mõtled Jeesust. Ta elab taevas ja ta võtab kõiki väikeseid lapsi enese juurde, kui nad surevad ja olid siin üsna hääd lapsed. Sa võid paluda teda, kui sa tahad."

„Mida ma siis pean ütlema?"

„Sa võid ütelda, mida tahad, ja Jeesus kuuleb sind."

Mia sai nii rõõmsaks ja tõttas Elsa juurde jutustama säravail silmil seda uudist.

„Jeesus, jah, teda meie armastame ka oma kodus," ütles Elsa. „Ma palun teda igal ajal, kui tahan. Ta armastab kõiki lapsi."

„Siis sa oleksid võinud ju ütelda mulle, kui ma küsisin," arvas Mia.

„Aga ma ei teadnud ju, et sa mõtlesid Jeesusele! Ma arvasin, et mõtled kedagi harilikku inimest, kes elab siin. Jeesus elab ju taevas. Mispärast ei armasta sinu ema ja isa teda?"

Elsa vaatas kaastundlikult oma mänguseltsilisele. Vaene Mia! Aga siis ta silmad särasid. „Aga Jeesus armastab sind, kui tahad anda oma südame temale. Ma palun, et tema võtaks sind vastu." Nad võtsid üheteise käest kinni ja läksid natuke kaugemale, kus ükski ei võinud näha neid. Sääl nad põlvitasid mõlemad ja Elsa pani oma käe seltsilise seljale, nagu ta näinud kedagi meest tegevat misjonimajas, ja siis ta palus: „Hää Jeesus, andesta Miale ja tee teda oma lapseks ja lase teda tulla taevasse, kui ta sureb. Aamen!"

„Aga sina pead ise ka paluma," manitses Elsa.

„Armas Lastesõber!" algas Mia. „Ma ei tea, mida peaksin ütlema, sest ükski ei ole õpetanud mind; aga mees ütles, et võin ütelda, mida tahan, ja sa kuuled mind. Anna mulle andeks, et olen olnud paha ja tee mind hääks, nii et võin tulla taevasse, kui suren. Aamen!"

*

Mõni päev hiljem. Mia oli äkitselt haigestunud ja lamas voodis. Oli juba õhtu ja Linda pidi hoolitsema tema eest, kuna isa ja ema läksid ära. Nad mõtlesid, et Mia seisukord ei ole hädaohtlik, ja nad pidid ju tulema tagasi kella kaheteistkümne ajal.

Magamistoa uks seisis praokil. Mia tahtis, et see oleks alati nii, kui ta oli üksinda. Ta oli palunud oma õhtupalvet ja rääkis oma „lastesõbraga".

Täna õhtul ta oli kurvem kui harilikult, kui ema ja isa läksid ära. Oli võimatu uinuda, ja ta keha tundus nii imelik. Ta oli vist väga haige. Ta hakkas jällegi paluma. Ta palus, et ema ja isa saaksid päästetud. Ta oli nii põnev oma palves, et ta ei kuulnudki nende tulekut. Nad ei saanud aru, kellega Mia kõneles, aga mõtlesid, et ta räägib unes ning läksid ukse juurde kuulatama.

„ — — päästa ema ja isa ja lase neid saada õnnelikuks nagu mina olen, sa armas lastesõber, ja lase neid — tul-la — tae-va-sse, — kui — — —"

Siin lõppes palve. Väike Mia sai minna lastesõbra juurde, kus teda kunagi ei jäetud enam üksinda.

Proua Mägi mõtles, et ta räägib palaviku mõjul, ja ruttas magamistuppa, aga ainult kuulama viimast hingetõmmet. Ta karjatas, nähes oma last suremas, aga mis see enam aitas? Mia oli läinud palvega huultel oma armastatud sõbra juurde. Sääl oli temale ruumi.

Aga Mia surisängi juures andsid tema vanemad oma südamed Jeesusele. Ja ühel päeval nad kohtavad oma lapsega, kes viimasel silmapilgul palus nende päästmise eest.

Eesti õhtu Templis, Helsingis.

Hiljuti korraldas adj. Petersson Templis Eesti õhtu, milles kaastegevad olid kapten Blees ja meie Eesti kadetid.

Kaunis Templi platvorm oli ehitud meie armsate värvidega — sinine, must ja valge. Saali tulles ja nähes armsaid värve, täitis meie südameid soe armastuselaine, mis kestis kogu koosoleku aja. Minule paistsid need värvid sel õhtul ilusamana kui kunagi enne. Võib-olla sellepärast, et kaua aega ei ole neid näinud. Teise lauluna koosolekul laulsime isamaa hümni, mida saatis võimas Templi puhkpillideorkester. Oli midagi ilusat, mis täitis kõikide südameid. Kapten Blees, kes juhatas koosolekut, rääkis Eestist, ja inimesed kuulasid huvi ja põnevusega. Kapten kõneles rootsi keeles. Meie, kadetid, laulsime kolm isamaalaulu. Eriti sooja vastuvõtu sai laul „Kas tunned maad."

Soomlastel on harjumuseks juua alati kohvi, kuid sel õhtul joodi teed, kuna Eestis joodakse alati Armees ja ka mujal rohkem teed kui kohvi. Nii oli see õhtu täieline Eesti õhtu ja meile, eestlastele, suureks rõõmuks, sest tundsime ennast õhtul täiesti kodus.

Kadett *A. Pihlamets.*

Korpusekadettide nurk

Juhataja: diviisi komandör.

Mis teha oma eluga?

Seekord käsitan väga olulist küsimust, millest ei saa mööduda vaikides: Mida peaksime tegema oma eluga? Iga päevaga muutume vanemaks ja kaovad võimalused käest. Mõned, kes loevad neid ridu, on võib-olla jõudnud vanusesse, kus me oleme oma arengu haripunktil ja kus tulevikuplaanid omandavad ikka enam ja enam reaalsema kuju. Me leiame äkitselt, et oleme sirgunud meesteks ja naisteks, kes on võimelised kandma vastutust. Meil kõigil on võimalik näha edu oma elus.

Edu pole mitte ainult võimalus, vaid mõne suure eesmärgi tulemus. Taaniel võttis ette oma südames mitte teha ennast roojaseks (Taan. 1:8) ja temast kui orjast sai hiljem tähtis mees kuningriigis, olgugi, et ta oli välismaalane.

Teie võite saavutada edu. Kord ütles Napoleon, et sõna „võimatu" leiduvat ainult rumalate sõnastikus. Napoleoni sõjakäiku takistasid Alpide mäed ja ta ohvitserid soovitasid talle pöörduda tagasi, kuna neile näis mõttetu ületada neid mägesid. Kuid mitte nii ei mõelnud Napoleon, ta lausus: „Alpe ei pea lihtsalt olema." Ükski asi ei tohi heidutada mehi ega naisi, kellel on julgust võidelda vaenlaste vastu. Sageli on inimese suurim vaenlane taise — võites selle vaenlase, avaneb võimalus võita elus.

Kahtlemata ütlevad paljud: Minul pole üldse mingit võimalust, kuna olen vaene ja hariduseta. See võib olla tõsi, kuid tähtsad mehed on sageli olnud vaesed või vaeste vanemate lapsed. Vaesus ei tohi takistada. Me omame veel tugevaid lihakseid, jõulise keha ja selge mõistuse, mis kord pühendatud Jumalale, kindlustavad edu me elus. Hea tahte juures saavutatakse kõik. Kõikidest kõige tähtsam aga on võita igavene elu. Raskused selles võitluses moodustavad astmeid edule.

Jumal on meid kõige vastu varustanud, mispärast edu on kindel.

William Booth oli vaid vaene poiss, kuid ta omas Jumala täie varustuse, mis pühendatud Jumalale andis tulemuseks — Päästearmee. Vaevalt mõtles keegi, nähes vaest William Boothi, et temast võiks kujuneda maailma organisatsiooni asutaja, ning, et ta ise leiab vastuvõttu kuningate ja presidentide poolt. Tema elu kroonis tõesti edu.

Laske endid ka julgustada. Teie elu on teie käes. Pühendage ta Jumalale ja Tema kroonib seda eduga.

Teateid rünnakust

„Maailm Jumalale!"

Tallinna I.

„Jumal on hää!" laulame ühes meie laulus. Jumal on hää, on meie kogemus möödunud aegest ühes seltsilistega korpuses. Koosolek koosoleku järele on Tema meile annud suuri õnnistusi. Võideldes üksikult igaüks oma positsioonil Rahvusliku üleskutse, „Sõjahüüu" levitamise, haigete külastamise ja muus võitluses kurjuse väoede vastu, aga siis kogunedes meie sõdurite ja pühitsuskoosolekutele, oleme võinud Issandalt vastu võtta uut jõudu, tahet ja armastust, edasitungimisel uute võitude saavutamiseks. Palmipuude pühal olid meie korpuses külalistena major Lockyer ja kapten Luther Riiast, samal päeval tervitasime mõnda uut võitlejat meie ridadesse, kelle sõduriks õnnistamine lipu all kujunes selle päeva ilusamaks silmapilguks. Meie soovime uutele seltsilistele Issandalt jõudu püsivuseks ja ustavuseks kuni lõpuni. Ülestõusmisepühade paljudel koosolekutel oli meie saal õhtu õhtu järele rahvast täis, mitmed hinged põlvitasid kahetsuspingil, et vastu võtta südamesse ülestõusnud Kristust. Viimasel pühal pühapäevakooli laste demonstratsiooni vastu oli huvi eriti suur. Lastevanemad ja kogu saalitäis rahvast nägid veel kord, kui ilusalt lastesilmad siis säravad, kui nad teevad midagi oma Jeesusele. Nüüd aga laulame vaimustusega pühapäevakoolis ja lastekoosolekutel uut koori: „Hää Jeesus karjane, otsis mind kui kadund tallekest, Ta leidis mind, Ta süles nüüd olen rõõmus igapäev," viisil „Elupäike. . ."

V. Muul, kapten.

Tallinna 2.

Jumal on olnud meile jälle ligi õnnistusega, mille eest tahame Teda alati kiita. Ta on näidanud paljudele hingedele, et elu ilma Temata on tühi, ja nii mitmed on tulnud, et jätta maailm ja alata uut elu Päästjaga.

Ühel koosolekul tuli kahetsuspingile neli last, kes kõik nüüd ootavad lapssõduriks saamist. Ka mõned täiskasvanud on otsinud rahu oma hingele ja me kallis Lunastaja on annud seda neile. Tänu olgu Temale kõige eest.

Suureks õnnistuseks tarvitas Jumal ka major Lockyerit, kes viibis meie keskel juhatades koosolekut 4. aprillil. Ülestõusmisepühade ajal olid ka meie koosolekud hästi inimestest külastatud ja me juhtisime oma mõtted nende pühade suurele tähtsusele, ja siis kerkis küsimus: Mida siis oleme oma Päästjale selle kõige eest teinud? Paljuid hingi puudutas nii sügavalt see küsimus.

Meie Päästja ei jäta meid iialgi ja sellepärast läheme edasi usus ja lootuses, siis võidame vaenlase, kes on küll tugev kinni hoidma oma vange, kuid siiski nad peavad kuuluma Kristusele. Sellepärast olgu ja jäägu meie hüüdsõnaks: „Eesti Kristusele," siis teostub kord see, et maailm on võidetud Temale. Halleluuja!

J. Padar, leitnant.

Tallinna 3. korpuse supiköök. Vasakul major Lockyer, adj. Ahlberg ja kapt. Matveus.

Tallinna 3.

„Ma olen teid armastanud," ütleb Johoova; siiski ütlete teie: „Mis asjas oled sa mind armastanud?" Kui sageli ei ole see nii, et ei taheta ega suudeta saada õieti aru Jumala suurest armastusest meie vastu. Kannatamiseaja ja Ülestõusmisepühade mööudes on uuesti meie vaimusilmade ette kerkinud Jumala poja kannatused, kui Tema käest nõuti meie patuvõlga. Eks see olnud armastus, mis sundis Teda kannatama ja surema, et tuua meile vabadust, igavest elu. Meie, kes oleme sageli olnud kui uinuvad jüngrid ja pole suutnud valvata, oleme aegajalt ülesäratatud Jeesusest, kes armastuses hoolitseb veel meie eest. Nüüd kui meil on võimalusuksed veel avatud, tahame küll kiirustada, et täita Tema abil need tühjad kohad, mis möödunud ajal on jäänud täitmata. Jumal on ise tõotanud neid viia võidust võidule, kes Teda lapselikult usaldavad ja armastavad.

Enne Ülestõusmisepühi tervitasime diviisikomandöri major Lockyerit meie keskel. Major, olles huvitatud meie tööst supiköögis, külastas meid ühel lõunaajal, kui jagati välja supiportsjoneid puudustkannatajatele. Major juhatas ka neile lühikese koosoleku, lugedes Jesaja 55:1—6. Oma kõnes ta rõhutas, et kõik on mööduv, kuid ainult see jääb püsima, mis me oleme omanud oma hingele, ja et päästmine on kõigile. Vaesed olid rõõmsad ja tänulikud majorile tema külaskäigu eest.

Esmasp., 6. apr. õhtul major Lockyer juhatas avalikku koosolekut meie saalis, millest võtsid osa ka kõik Tallinnas töötavad ohvitserid ja sõdurid teistest korpustest. Sellel koosolekul vannutati ka üks nekrut sõduriks tule ja vere lipu all. Koosolekul oli Jumala Vaim ligi ja koosolejad olid huvitatud kuuldes majori ja teiste salvatsionistide tunnistusi, laulu ja mängu. Aitaks Jumal, et seeme, mis sel õhtul külvati, kannaks vilja igavikus!

S. Muusekant, leitnant.

TARTU.

Lipu all seisa ka võitluste möllus, lipu all seisa ka leekide sees. Võitlus katsub läbi iga sõduri armastust, kannatust ning eneseärasalgamist. Saatan ütleb: „põgene!", Kristus: „seisa, võitle ning võida kroon!" Jättes jumalaga kuuga, mis jälle möödunud, omame rahu südames, sest on pandud võitlusesse kõik, mida omasime, ning sellest tunnistab ta kord igavikus. Patukoorem võetud — rõõm ja rahu südames — olen päästetud, on tunnistanud mitmete põlvedelt tõusnute suud.

Päästesõdur võib tunnistada sellest, sest ta elab kaasa võitlejaga ristl all ning rõõm särab mõlemi näol, kui võit on saadud. Tõesti, Armee kahetsuspingi juures on ilus paik. Kahel õhtul on põlvitanud kaks venda üksteise kõrval, otsides igatsetud rahu.

Major Lockyeri külaskäigu ajal oli koosolekul tunda võimsat Armee vaimu. Mõned seltsilised nägid majorit esimest korda ning nad olid vaimustatud.

Ülestõusmisepühad jagasid palju õnnistusi igale hoolsale ülestõusmise rõõmusõnumi kandjale.

H. Eimann, kapten.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD'u".

Laule rünnakul „Maailm Jumalale!"

1.

(I. M. 358.)

1. Oh kui õndsad kõik need, kes on Päästjale truud, Kellel taevas on aarded ju ees. Keel ei väljenda saa, kuidas rõõmustab hing, Mis on Jeesuse armastust täis.

Hüüdkem rõõmsast „halleluuja", Marsides kõik mööda teed. Laulgem lunastavast käest, Mis meid päästnud patu väest, Jeesus õnnelikuks alati meid teeb!

2. Magus rõõm on mu sees, kõike Jumalalt hääd Talle veres ma omasin nüüd. Usun südamest ma, „taevaõndsus nii suur Jeesu nimes!" see on minu hüüd.

3. Jeesus alati on minu päike ja laul, Oh, et tunneks ta päästmist kõik maad! Tema armastab mind, surres kannatas kord, Et mind päästa ja murda mu meelt.

4. Püha õndsust mu meel tunneb auliselt siis, Mis mul elustav veri on toond. Oma Päästjaga vaid olen õnnistust täis, Taevarahu ta hinge mul loond.

2.

(I. M. 269.)

1. Issand, sind me hinged ootvad, Jänutades kõrveteel. Tee me juures nii kui vanast Nelipühi imet veel.

Vala Vaimu, vala Vaimu, Kasta meid siin põudsel maal, Lase langeda su tuli Iga ootja hinge pääl!

2. Põleta kõik meie juures Vaimu tuleleegiga, Mis meid tahab takistada Tervelt sulle elada.

3. Puhasta meid, armas Jeesus, Pattudest su vere sees, Valitse kui vägev võitja Iga nõdra hinge sees.

4. Märgi meid su pitsatiga, Täida väe ja Vaimuga, Lase, et su oma templis Vaimu hääl võiks kõlada.

3.

(I. M. 194.)

1. Nüüd ihu, hinge, vaimu Sul, Issand, annan ma. Kõik jätan sulle ohvriks, Mind pese, pühitse!

Kõik altarile panen, Tuld taevast ootan ma, Ootan, ootan, ootan, Tuld taevast ootan ma.

2. Oh Jeesus, kallis Jeesus, Su nimel palun ma, Mind võta täiest päästa, Just nii kui tõotand sa.

3. Las püha tuli tulla Mu hinge väega; Mu nõtra ohvrit võta, Tee puhtaks, pühaks mind!

4. Su oma olen, Jeesus, Ja veres puhastud — Mind märgi igaveseks; Su Vaimu anna mul!

4.

(I. M. 421.)

1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, Et patuga võidelda sääl. Käime vabadusteel, saatan põgeneb eel, Hingi Päästjale võidame kõik.

Jah Jeesu eest ma seisan vaid Kesk võitlusmöllu, tormisid. Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seisan Päästja eest.

2. Meil on armastust patuse, kadunu eest Ja sõdime patuga siin. Päästesõnumi hüüd kostab kõigile nüüd, Et nad tunneks, kui hää on ta arm.

3. Jeesus lepitas meid, suri ristil me eest Ja lunastas maailma süüd. Üles tõusis ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes temale truud.

5.

1. Päästja risti juures vaikselt seisin ma, Ta vereväge tundsin hinge voolama. Kui jõgi voolas Päästja arm, Ja hingest kostis rõõmulaul, Mu Päästija risti all.

Voolab, jah, voolab iga hingesse, Päästja armumeri täidab südame.

2. Päästja risti juures rahu leidsin ma, Mu kurba südant võttis tema tröösti da. Nüüd sügis lõppend hinge sees Ja kevad koidab südames, Sest õnnelik igavest.

3. Hinges rõõmulilled nüüd mul õitsevad, Punased, valged, Päästja surmast räägivad. Ta tõi mul hinge kevade, Kus ikka paistab päikene Ja rõõmustab südame.

6.

(I. M. 23.)

1. Kord Jeesus kõike valitseb, Kus päike oma ringi teeb. Ta riik siis levib ilma pääl, Ei päike lähe looja sääl.

2. Kõik rahvad, riigid, iga keel Ta armust lauldes kiitvad veel, Ja lastehääled puhtaimad Tal „Hoosianna" hõiskavad.

3. Ta valitsus toob õnnistust, Vang ahelaist saab vabadust. Nõrk leiab rahu jäädava, Kõik soovid peavad täituma.

4. Kõik loodus üles ärgaku Ja Kuningat siis austagu. Nii inglid laulu kannavad, Maas rõõmsad helid paisuvad.

7.

(I. M. 226).

1. Sääl parem maa, nad ütlevad, :,: Ilus maa! :,: Kus patt ja häda puuduvad, :,: Ilus maa! :,: Sääl õhus laulud kõlamas Ja inglitiivul hõljumas, Kuldkandled riigis kaunimas. :,: Ilus maa! :,:

2. Ei pilved kata taevast sääl, :,: õnnis maa! :,: Ei pisar läigi palge pääl, :,: õnnis maa! :,: Nad joovad armujõgedest, Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva iludest, :,: õnnis maa! :,:

3. Ei kiskjaid loomi, kuritööd :,: Sinna saa. :,: Surm ega õudsed patuööd :,: Sinna saa. :,: Sääl on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesus veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :,: Sinna saa :,:

8.

1. Kadund on valu, kahtlus, võitlus, riid. Igavest lõpnud mure, vaev ja piin. Kadund on kõik, mis mulle valu teeb, Mu südant Jeesu veri lumivalgeks teeb.

Igavest kadus ajamerre päev, Patus, kus olin, nüüd ei teda näe. Otsin rõõmu, Jeesus tröösti b nüüd. Ta risti pääl on kannud kõik mu patud, süüd.

Koor: üks valge rüüd ja kullast kroon, Ning eluase auline Mul selgest armust antakse Sääl õndsal kodumaal. Sest Jeesus on mu Päästija, Ta lunastanud mind; Ristil maksis minu süüd. Rõõmu tunnen alati armastuse sees. Ma elan, jah, ma elan läte juures.

2. Uskmatus kadus, kahtlus, kurbus ka, Kadus see ära sinu surmaga. Kõik see on kadunud, ja mu Jeesus mind On lunastanud, olen tema verehind.

Tulnud on Issand minu südame, Kadund Ta ees kõik patuneedmine. Temale kuulun mina igavest, Ta on mu kaitsja, kilp, nüüd hõiskan südamest.

KOORID.

1. Inimeste :,: püüdjaks sind teen :,: Inimeste püüdjaks sind teen, kui mu järel käid, :,: Kui mu järel käid. :,:

2. Sääl Päästja jalge ees Arm leiab oma taeva tee. Koormad kadunud, öö on päevaks saand Sääl Päästja jalge ees.

3. Need, kes ootvad Issandat, saavad uue jõu. Tiibadel lendavad, tiibadel lendavad kui kotkad; :,: Ja nad jooksvad ja nad jooksvad ja ei tüdi ära :,: Ja nad käivad ja nad käivad ja ei väsigi teel.

4. Igal sammul mu teel Ta kannab, Igal päeva hetkel jõudu annab. Sest ta vägi ja arm — Sellest jatkub iga tund. Tema sees mina võidu saan.

5. Issand, sinu jalge ette Alanduses laskun ma. :,: Kuuldes kõike, mis mu kohus, Päästja tahtmist täites ka. :,:

6. Kus elav vesi voolab ju, Kus haljalt kasvab elupuu, Sääl elan valguses Ja Jeesust uskudes, Kus elav vesi voolab ju.

7. Tal laulgem viisides ja kiitkem nüüd, Ja tema pühadust nüüd iga päev. Nii et see kõlagu ka üle maa, Tal laulgem viisides ja kiitkem nüüd!

8. :,: Sul, sul, sulle ma jään :,: Sul kui ma elan Ja sul kui ka suren. Mu Issand, sulle jään.

9. Oh Issand, anna sa Mul oma armastust, Et sinu sarnaselt ma säraksin.

Päästearmee kaheksas kongress Eestis

peetakse 15.—18. maini 1936. a. Tallinnas.

Juhatab

diviisikomandör

major A. W. Lockyer

kõigi Eesti päästeohvitseride osavõtmisel.

Kongressi koosolekud:

Reedel, 15. mail, kell 7.30 õhtul
Ühine sõdurite, end. sõdurite ja nekrutite koosolek.

Laupäeval, 16. mail, kell 7.30 õhtul.
Läti käskjalgade brigaadi tervitamine.
Muusika koosolek.

Pühapäeval, 17. mail, kell 10.30 h., 4.00 p. l. ja 7.30 õ.
Suured kongressi koosolekud.

Esmaspäeval, 18. mail, kell 7.30 õhtul
Kongressi lõpu muusikakoosolek.

Läti käskjalgade brigaad (20 häält) esinevad igal koosolekul erilise kavaga.

Olete südamlikult teretulemast osa võtma koosolekutest!

MÕÕGA JA KILBI BRIGAAD.

Piiblitekstid mais.

1. Moos.

R. 1. 40:16—23
L. 2. 41: 1—14
P. 3. 41:15—24
E. 4. 41:25—41
T. 5. 41:42—57
K. 6. 42: 1—13
N. 7. 42:14—28
R. 8. 42:29—38
L. 9. 43: 1—15
P. 10. 43:16—25
E. 11. 43:26—34
T. 12. 44: 1—17
K. 13. 44:18—34
N. 14. 45: 1—15
R. 15. 45:16—28
L. 16. 46: 1— 7
29—34
P. 17. 47: 1—14
E. 18. 47:15—31
T. 19. 48: 1—12
K. 20. 48:13—22
N. 21. 50: 1—14
R. 22. 50:15—26

1. Timot.

L. 23. 1: 1—20
P. 24. 2: 1—15
E. 25. 3: 1—16
T. 26. 4: 1—16
K. 27. 5: 1—15
N. 28. 5:16—25
R. 29. 6: 1—11
L. 30. 6:12—21

Nelipühad

Ap. teod.

P. 31. 1: 1—14

NÄDALA PALVEAINED.

3. mai. Jaapan ja Korea.
10. „ Lõuna-Ameerika.
18. „ Vaimult ja kehalt vaevatud.
24. „ Briti kuningriik.
31. „ Püha Vaimu väljavalamine Armee üle.

„Sõjahüüu" võitlejate nimestik.

Nr. 81 — Aprill 1936.

Ohvitserid:

Kapten V. Muul 75, leitn. A. Tennen 70, leitn. J. Padar 60, kapt. H. Eimann 30, kapt. K. Nurmela 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Sõdur M. Rosenberg 50, seers. F. Leemann 40, envoi L. Bakul 35, seers. L. Rattik 30, nekr. H. Sihver 30, seers. A. Kreos 25, k. ü. sekr. J. Kanter 25, seers. H. Sandberg 25.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.
Väljaandja: Päästearmee.

O.-ü. „Vaba Maa" trükk Tallinnas, 1936.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU AR